

Hartelijk

Wie niets in Lutkewierum heeft te zoeken en geen liefde voor „het oude” koestert is er snel uitgekeken. Je kunt de benen strekken op het pleintje of een wandelingetje rond het kerkhof maken — de dorpelingen noemen dat een „slach om't skil meitsje” — en dan is de koek op. Maar wie oog heeft voor het intieme van deze gemeenschap en niet verlegen is kan hier zijn hart ophalen. De mensen zijn er hartelijk en gaarne tot een praatje bereid.

Zo ook Frerck Jaarsma, die de enige boerderij in het dorp bewoont. Hij woont er al meer dan veertig jaar. Een half jaar nadat hij ter wereld kwam vestigden „heit en mem” zich in Lutkewierum. „Der stie doe noch in âld skoalle. Né, dy waerd al net mear brûkt hear. Der wiene gjin bern genôch, sa giet dat nou”, vertelt hij. De school is nu verdwenen, gevallen onder de slopershamer. Het „klompenhok” en de woning van de „bovenmeester” staan er nog wel, evenals de pastorie waar in de goeie jaren de dominee woende maar als zodanig al lang niet meer gebruikt wordt. Het pand kreeg een wel heel andere bestemming. Het huis, dat volgens de oude maaistaven is gebouwd en dus royaal is uitgevallen, staat tegenover de kerk en werd nadat de laatste dominee vertrok gekocht door Siep Bergsma, die een van de grote woonkamers verbouwde tot stal. Hij maakte van het huis een weliswaar bescheiden, boerderij. Dat is nu trouwens ook al weer verleden tijd, want Bergsma is gesaneerd, maar bewoont het huis nog wel. De stal doet nu dienst als garage.

Twaalf gezinnen

Volgens de kaartenbakken van het bevolkingsregister van Hennaarderadeel, wonen in Lutkewierum 86 mensen, om precies te zijn 44 mannen en 42 vrouwen. Die wonen dan wel verspreid, want volgens een vlugge berekening van de heer Jaarsma zijn er in de „buorren” 31 te vinden. Zij vormen met elkaar een stuk of twaalf gezinnen en de ouderen noemen elkaar allemaal bij de voornaam. De meesten koken ook geregeld bij elkaar over de vloer. „Ja, wie neame eltsenien hjiere meastentiids by de foarname. Wy kenne se fausels allegearre. Ja, hwat wolle jo ek, it is mar lyts. Sels de famylje fan de minsken dy't hjiir wenne, kenne wy. Wol net fan namme,

mar de measten dochs wol fan gesicht. As der in auto fan de greate dyk komt (en de familie Jaarsma heeft daar een prachtig uitzicht op) sizze wy wolris tsjin mekoar: Jan krijt ek besite, of dy geane nei Syp ta. As wy de minsken net kenne, bigjinne wy to rieden. Eh ja ju, sa giet dat hjiire”, lacht Jaarsma.

Bouw

Nieuwbouw is in Lutkewierum voltooid verleden tijd. Het is bijna dertig jaar geleden dat

er voor het laatst een woning werd gebouwd en dat was „it foarein” van de boerderij van de Jaarsma's. Later werd er nog wel eens een schuurtje getimmerd, of twee arbeiderswoningjes tot een geheel verbouwd maar meer ook niet. Animo om zich in het dorp te vestigen is er niet. In de stad of het grotere dorp zijn tenminste nog voorzieningen die het wonen voor de mensen wat aantrekkelijker moeten maken, maar dat is er in Lutkewierum niet bij. De laatste kruidenier, Jan de Boer, sloot in de oorlog al de winkeldeur en daarmee is de middenstand uit het dorp verdwenen. Wel komen er nog geregeld een bakker en

een melkboer. Melkboer Nauta van Oosterend zet de auto op het pleintje en gaat met de toeter „om't skil”. De bakker heeft een bel, waarmee hij al luidend een rondje om het kerkhof loopt. „Dan komme wy der by en dan giet de karre iepen”, zegt mevrouw Jaarsma. Nee, rust is de enige „voorziening” die Lutkewierum in overvloed heeft en waarop de stedelingen soms zo jaloers kunnen zijn.